

Reakcia na nepravdivé tvrdenia hovorkyne ZOJ

Nižšie nasleduje znenie mojej reakcie na nepravdivé tvrdenia, ktoré hovorkyňa iniciatívy Za otvorenú justíciu (ZOJ) Katarína Javorčíková rozširovala vo verejnom priestore masovokomunikačnými prostriedkami.

Moja reakcia bola zverejnená na spravodajskom webovom portáli dennikn.sk dňa 18. novembra 2024 (dostupná tu: <https://dennikn.sk/4312382/ad-keď-chce-sudca-sudcu-bit-dovody-aj-palicu-si-nájde/>).

Ad: Keď chce sudca sudcu biť, dôvody aj palicu si nájde

Martin Bezák

Člen Súdnej rady Slovenskej republiky a advokát

Dňa 08. novembra 2024 uverejnila Katarína Javorčíková, emeritná sudkyňa a bývalá členka Súdnej rady Slovenskej republiky (Súdna rada), v Denníku N komentár s názvom "Keď chce sudca sudcu biť, dôvody aj palicu si nájde", v ktorom vyjadrila svoj názor, že dôveryhodnosti slovenského súdnictva najviac ublížili sami sudcovia, pričom tento ilustrovala štyrmi nasledujúcimi „obrazmi“.

Obraz prvý: Po roku 2020 začali členovia Súdnej rady, ktorí boli do nej zvolení sudcami, označovať členov Súdnej rady, ktorí boli do nej vymenovaní politickou mocou, za „politických nominantov“, ktorí sú „marionetami“. Obraz druhý: Dve členky Súdnej rady označili sudcov Najvyššieho správneho súdu za „ľudí z ulice“ a zamestnanecké benefity, ktoré boli na tomto súde prijaté, za „zhýralé, ktoré devastačným spôsobom dehonestujú celé súdnictvo“. Obraz tretí: Na septembrovom zasadnutí Súdnej rady niektorí jej členovia znevažovali sudcovskú iniciatívu Za otvorenú justíciu a jej hovorkyňu, namiesto toho, aby vecne prerokovali jej podnety. A nakoniec, obraz štvrtý: Sudcovská rada Mestského súdu Bratislava I neposkytla ochranu sudcovi tohto súdu Tomášovi Hajdukovi pred výrokmi spochybňujúcimi nestrannosť tohto sudcu, ktoré mal na jeho adresu uviesť autor tohto komentára v rozhovore s novinárkou Ankou Žitnou.

Tieto „obrazy“ podľa Kataríny Javorčíkovej nepotrebujú ďalší komentár. Napriek tomu ich následne v komentári autorka komentuje slovami, že aj v justícii platí staré známe porekadlo „Keď chce sudca sudcu biť, dôvody aj palicu si nájde“ a keď nedôveruje sudca sudcovi a neváži si ho, prečo by mu mala veriť a vážiť si ho verejnosť?

Mojou ambíciou nie je polemizovať so subjektívnym pohľadom Kataríny Javorčíkovej, ktorý prezentuje v prvých troch „obrazoch“, na okolnosti, ktoré sa týkajú rokovaní Súdnej rady v čase, kedy som ešte nebol jej členom, prípadne na okolnosti, ktoré sa týkajú iných členov Súdnej rady. Pokiaľ o to budú mať dotknutí kolegovia zo Súdnej rady záujem, nepochybne sa k týmto tvrdeniam vyjadrí sami.

Považujem však za nevyhnutné vyjadriť sa k tej časti komentára menovanej autorky, v ktorej sa vyjadruje k mojej osobe, spôsobu, akým som sa mal verejne vyjadriť k sudcovi Tomášovi Hajdukovi,

a k spôsobu, akým sa k týmto mojim výrokom mala postaviť Sudcovská rada Mestského súdu Bratislava I.

Považujem to za nevyhnutné urobiť nie len preto, že táto časť komentára sa dotýka mojej osoby, ale najmä preto, aby mali čitatelia komentárov Kataríny Javorčíkovej možnosť oboznámiť sa so spôsobom, akým narába s faktami a ako týmito komentármi sama prispieva k zníženiu dôvery slovenskej verejnosti v súdnu moc.

Katarína Javorčíková vo svojom komentári uvádza, že som v rozhovore s novinárkou Ankou Žitnou spochybňoval nestrannosť sudcu Tomáša Hajduka, ktorý má rozhodovať o obžalobe vo veci tzv. čurillovcov, z dôvodu, že na Najvyššom súde Slovenskej republiky (Najvyšší súd) môže o odvolaní čurillovcov rozhodovať senát sudcu Juraja Klimenta, ktorému v minulosti sudca Tomáš Hajduk robil asistenta a ako prejav úcty mu daroval ponožky, čo robí ich vzťah neštandardným. Tiež poukázala na to, že som ku kauze čurillovcov v konflikte záujmov, keďže zastupujem v trestnom konaní klienta, ktorého títo ako policajti vyšetrovali, a namietam zákonnosť ich postupov. Uvedené autorka uzatvára tvrdením, že s týmito mojimi výrokmi na adresu sudcu Tomáša Hajduka Sudcovská rada Mestského súdu Bratislava I nemala žiadny problém, keď uznesenie na ich odsúdenie podporil len jeho navrhovateľ, člen Sudcovskej rady a sudca Mestského súdu Bratislava I Karol Posluch, v dôsledku čoho zostal sudca Tomáš Hajduk bez ochrany.

Uvedené skutočnosti by mali nepochybne závažný charakter a zasluhovali by si odsúdeniahodný verejný komentár. Má to však jeden háčik. Nikdy sa nestali.

V rozhovore s novinárkou Ankou Žitnou som neuviedol, že nestrannosť sudcu Tomáša Hajduka vo veci čurillovcov spochybňuje skutočnosť, že v minulosti bol asistentom Juraja Klimenta. Práve naopak, zdôraznil som, že táto skutočnosť sama o sebe nemôže byť dôvodom pre vylúčenie sudcu Tomáša Hajduka z rozhodovania v tejto veci. Rovnako som neuviedol, že o odvolaní bude rozhodovať Najvyšší súd. Neuviedol som ani to, že sudca Juraj Hajduk, ešte ako asistent, daroval sudcovi Jurajovi Klimentovi ponožky. Komentoval som iba verejné vyjadrenie sudcu Juraja Klimenta z roku 2020 pre denník SME, v ktorom uviedol, že jeho asistenti mu darovali farebné ponožky, ktoré nosí istá fiktívna postava detektíva v jednom televíznom seriáli, ako symbol jeho jedinečnosti a výnimočnosti. Toto verejné vyjadrenie sudcu Juraja Klimenta som okomentoval slovami, že môže nasvedčovať neštandardnému vzťahu medzi ním a jeho asistentmi, keďže z neho vyplýva, že tí ho istým spôsobom zbožňujú, keď ho stavajú do pozície akejsi mýtckej postavy. V rozhovore s novinárkou Ankou Žitnou som sa k trestnej veci čurillovcov vyjadroval nanajvýš zdržanlivo, nezaujato a len vo všeobecnej rovine tak, že dlhodobo traumatizuje a polarizuje spoločnosť, v dôsledku čoho je nevyhnutné, aby sa súd preskúmateľným spôsobom vysporiadal s dôkazmi v podobe zvukových záznamov, ktoré v tejto trestnej veci unikli na verejnosť a majú preukazovať závažnú trestnú činnosť príslušníkov ozbrojeného bezpečnostného zboru, aj s (opäť) medializovanou obhajobou čurillovcov, podľa ktorej tieto zvukové záznamy sú zmanipulované a nevierohodné. Pretože len tak môže súd zákonne a spravodlivo rozhodnúť, či má pravdu prokurátor, alebo obvinení čurillovci. Na záver som vyjadril presvedčenie, že sudca Tomáš Hajduk to bude mať v tejto trestnej veci veľmi ťažké, keďže akokoľvek rozhodne, vždy s jeho rozhodnutím nebude jedna časť polarizovanej spoločnosti spokojná a bude ho kritizovať. Preto bude musieť vynaložiť omnoho vyššie úsilie na odôvodňovanie svojich rozhodnutí, než jeho kolegovia, ktorí nerozhodujú takéto medializované veci a nie sú verejne spájaní so sudcom Jurajom Klimentom.

Nakoniec, pravdivým nie je ani tvrdenie Kataríny Javorčíkovej, že jediný, kto na Sudcovskej rade Mestského súdu Bratislava I podporil uznesenie na odsúdenie mojich výrokov, bol jeho navrhovateľ, sudca Karol Posluch. Tento totiž vzal svoj návrh späť po tom, ako na zasadnutí Sudcovskej rady Mestského súdu Bratislava I vyšlo najavo, že výroky, ktoré majú byť odsúdené, som vôbec nevyslovil, čo potvrdzuje aj zverejnená zápisnica z mimoriadneho zasadnutia Sudcovskej rady Mestského súdu Bratislava I zo dňa 04. novembra 2024 (dostupná online na stránke: https://www.justice.gov.sk/sudy-a-rozhodnutia/sudy/sud_102/sudcovskaRada). Ku cti sudcu Karola Poslucha slúži, že na druhý deň po uvedenom mimoriadnom zasadnutí sa mi za komplikácie spôsobené podaním zjavne nedôvodného návrhu telefonicky ospravedlnil.

Aj v tomto prípade teda jednoznačne platí ono staré známe porekadlo kto chce psa biť, palicu si nájde, ktoré vo svojom komentári parafrázovala Katarína Javorčíkova, ale zrejme iným spôsobom, než by chcela.